

Handlingen och spaningarna efter den skyldige rör sig till stor del i klassiska akademiska kvarter i centrala Uppsala, bland annat på Carolina Rediviva.

Mordisk nyckelroman från det akademiska Uppsala

Med gott humör och en stor portion ironi ger sig Sven G. Svenson in i den akademiska världen som är full av livsfarliga intriger.

Anslaget i Mord och lärda mödor är en mycket dramatisk disputation i "Tian", sal 10 i Universitetshuset i Uppsala. Fakultetsopponenten, docent Kristoffer Lindholm, alltid kallad Polhem, presenterar nyupptäckta sensationella dokument som kastar nytt ljus över mordet på Gustav III, dokument som ingen annan haft en aning om.

Men det är inte i första hand respondenten som Polhem vill sätta dit utan de andra docenterna som kan komma ifråga när en professur snart ska tillsättas.

De är "fähundarnas fähund" Erik Lundin, som lär vara ett nidporträtt av historikern Sven Ulric Palme, och den från Lund uppreste Alfred Pettersson, ohyfsad socialist och före detta skogsarbetare. Lundin misstänker på goda grunder att de

sensationella dokumenten är förfalskade.

Disputationen följs av en inte mindre dramatisk disputationmiddag på Värmlands nation, där docent Lundin allvarligt skadas av ett skott från ett hagelgevär.

Det visar sig att många haft anledning att önska livet ur Lundin, och på klassiskt pusseldeckarsätt reduceras skaran som haft möjlighet att avlossa skottet till bara fem personer. En pusselbit är de eventuellt förfalskade dokumenten.

Spaningarna rör sig i klassiska akademiska kvarter, besök på Carolina Rediviva, supéer på Flustret och lunch på dåvarande Stadshotellet.

Någon dag efter disputationen deltar alla de misstänkta

i Historiska föreningens bussutflykt till bland annat Öregrund och Singö i Roslagen.

Då inträffar nästa dramatiska händelse, docent Polhems stuga brinner ner med de nyfunna dokumenten inuti. Man misstänker snart mordbrand.

De flesta händelserna tilldrar sig i ett underbart vårligt Uppsala, i maj 1963 när sommarvärmen redan kommit. Det akademiska Uppsala som författaren skildrar är en miljö där kvinnorna är frånvarande, utom som hustrur till docenter och professorer.

Man kan ana att författaren med viss nostalgi minns sina egna år i Uppsala, han kom dit som ung student 1938 och disputerade i historia 1952. Men då hade han mer eller mindre av en slump redan blivit värvad till sparbanksrörelsen där han så småningom kom att bli vd.

Sven G. Svenson, född 1919, var en legendarisk person i Uppsala. Stor-Sven kallad, han

var nästan två meter lång och bred i proportion därtill, aktiv i spex- och studentföreningar, basbaryton, stormästare i Juvenalorden och hederspresident i Orphei Drängar.

En anledning till att han inte fortsatte sin akademiska bana ger han i en stor intervju med Oscar Hedlund i DN 1986. Lusten fanns till en akademisk karriär, men oddsen var omöjliga:

"Jag var omgiven av ett gäng lysande docenter som slogs och klöstes om de lediga professurerna..."

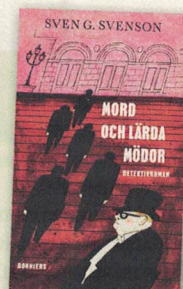
Det här var ju på den tiden då möjligheten att bli professor infann sig bara när den gamle professorn gick i pension eller av annat skäl föll ifrån.

Den akademiska kannibalismen kan sägas vara romanens tema, berättaren konstaterar på bokens första sida:

"Elakhet är en väsentlig ingrediens i den akademiska snobbismen överhuvudtaget. Och vad den historiska disciplinen beträffar, var det ju otänkbart att göra karriär, om man inte hade förmågan att glädjas åt andras malörer och ge uttryck åt denna glädje i en tillräckligt bitsk och cynisk replik."

De akademiska intrigererna i romanen är underhållande och tonen trivsamt, Sven G. Svenson är en god berättare. Detektivhistorien har däremot för många lösa trådar för min smak. Fast boken fick ett hedersomnämning vid Bonniers deckartävling 1966 och recenserades tämligt välvilligt.

TEXT PER-OLOF ELIASSON

Boktitel: Mord och lärda mödor.
Författare: Sven G. Svenson.
Förlag: Bonniers 1967.